

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 511/2015-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 299/98 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 102/06-31 z 21. júna 2006, za účasti Okresného súdu Bratislava III, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 299/98 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 102/06-31 z 21. júna 2006 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € (slovom šesťtisíc eur), ktorú jej je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezů.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 444,66 € (slovom štyristoštyridsaťštyri eur a šesťdesiatšesť centov) na účet jej právnej zástupkyne Mgr. Evy Braxatorisovej, Trenčianska 17, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 299/98 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 102/06-31 z 21. júna 2006 v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Dňa 24. 9. 1998 podala sťažovateľka Okresnému súdu Bratislava III. žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam proti odporcom v 1. až 3. rade. Konanie sa vedie pod sp. zn. 6 C 299/98.

Ústavný súd SR už v roku 2006 rozhodoval o sťažnosti voči Okresnému súdu a dňa 21. 6. 2006 vydal nález I. ÚS 102/06-31, v ktorom vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci v primeranej lehote a prikázal Okresnému súdu konať bez prietahov. Súčasne jej priznal odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 80 000 Sk tj. 2 656 Eur. Ústavný súd SR zistil, že postup Okresného súdu vykazuje známky nečinnosti a neefektívnosti, celková doba nečinnosti bola 4 roky a 8 mesiacov.

Po vydaní nálezu Okresný súd však prietahy konania neodstránil, naopak pokračoval v neefektívnom, nesústreďenom konaní, ktoré navrhovateľku udržiava v stave právnej neistoty a neumožňuje jej usporiadať si ani po 17 rokoch vlastný život a budúcnosť, keď stále nevie, ako a kedy skončí konanie na tomto súde. V nehnuteľnosti doopatrovala matku účastníkov konania a žije v nej so svojou dcérou a vnukom, o ktorých sa stará.

Po vydaní nálezu Okresný súd dňa 20. 9. 2006 rozhodol o návrhu, ktorý bol súdu doručený takmer pred 5 rokmi (dňa 11. 12. 2001). V ten istý deň vydal aj uznesenie, ktorým nepripustil zmenu petitu vo vzťahu k stavbe, ktorú si nechal zapísať účastník v 1. a 4. rade počas konania a ktorá sa nachádzala na pozemkoch, ktoré boli a sú predmetom pôvodného konania, s odôvodnením, že by nebolo hospodárne o takomto návrhu konať. Postup súdu v tomto smere je absolútne nelogický, keď pripustil účastníčku v 4. rade do konania dňa 13. 12. 2001 len z dôvodu, že táto je spoluvlastníčkou stavby, ktorá bola do katastra zapísaná, na základe vyhlásenia manželov počas konania o vyporiadaní spoluvlastníctva. Uznesenia z 3. 2. 2001 o pripustení účastníčky v 4. rade a uznesenia z 20. 9. 2006 sa tak dostali do vzájomného rozporu. Argumentovať hospodárnosťou konania v čase, keď konanie už trvalo 8 rokov sa nejaví ako iracionálny argument, najmä ak o tejto stavbe sa dokazovanie vykonávalo na 4 z 9 pojednávaní a okolnosť zmeny vedľajšej stavby na samostatnú stavbu vo vlastníctve len niektorých z účastníkov komplikujúce možnosť vyporiadania nehnuteľnosti.

Následne dňa 24. 11. 2006 sa konalo pojednávanie, v rámci ktorého sa opätovne riešila otázka platnosti notárskej zápisnice a na záver súd rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania za účelom zistenia reálnej del'by nehnuteľnosti – výlučne pozemkov, vyslovil

právny názor, že stavba – rodinný dom, nie je predmetom vyporiadania z dôvodu neplatnosti notárskej zápisnice. Súčasne určil termín pojednávania na 23. 2. 2007.

5. 1. 2007 súd nariadil znalecké dokazovanie a určil povinnosť zložiť preddavok na trovy dokazovania vo výške 2 500 Sk každému z účastníkov.

18. 1. 2007 už nariadené pojednávanie zrušil a odročil konanie na neurčito za účelom znaleckého dokazovania.

13. 2. 2007 sa navrhovateľka voči uzneseniu odvolala, s cieľom rozšíriť dokazovanie tak, aby sa konalo nielen o pozemkoch, ale aj o nehnuteľnosti – rodinnom dome a aby sa všetky tieto nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania ocenili, keďže súd nariadil dokazovanie výlučne vo vzťahu k pozemkom. Súčasne sa navrhovateľka odvolala aj voči preddavku z dôvodu, že navrhovateľka už znalecké konanie platila a ktoré nebolo použiteľné nie jej zavinením, ale postupom súdu. Navrhovateľka poplatok napriek tomu včas zaplatila. Voči rozhodnutiu podali odvolania všetci odporcovia. Súd na tento návrh nijako nereagoval a dokazovanie nedoplnil, i keď 15. 3. 2007 navrhovateľka doručila opravu notárskej zápisnice a ďalšiu notársku zápisnicu o vlastníctve vedľajšej stavby.

Dňa 22. 10. 2008 bolo súdu doručené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktoré potvrdilo uznesenie o preddavku na znalecké dokazovanie. Navrhovateľke bolo doručené až 23. 6. 2009, t. j. po 8 mesiacoch po urgencii ohľadom stavu konania.

Dňa 17. 11. 2009 znalec vypracoval znalecký posudok, keď spis pre účely vypracovania posudku mu mal byť doručený až 11. 2. 2009, teda po 2 rokoch a 3 mesiacoch o rozhodnutí súdu, že nariadi znalecké dokazovanie a toleroval ďalšiu nečinnosť znalca v dĺžke 9 mesiacov, i keď bol nálezom Ústavného súdu zaviazaný konať bez prieťahov, k čomu patrí aj vykonávanie opatrení na odstránenie nečinnosti znalca.

Samotný posudok bol doručený navrhovateľke za účelom vyjadrenia po ďalších 7 mesiacoch nečinnosti dňa 9. 6. 2010.

Z dôvodu zmeny právneho zastúpenia sa navrhovateľka vyjadrila k posudku 6. 7. 2010, odporcovia 14. 6. 2010.

Dňa 30. 8. 2010 sa navrhovateľka vyjadrila na základe výzvy súdu k návrhom odporcov a z jej vyjadrenia bolo zrejmé, zásadne iné stanovisko, napriek tomu, súd žiadal o opätovné vyjadrenie navrhovateľku, namiesto toho, aby vytyčil termín pojednávania.

Súd vytýčil pojednávanie až na 3. 2. 2011, teda po 1 roku 2 mesiacov od kedy mal súd k dispozícii znalecký posudok, pričom na pojednávaní i tak znovu prejednával stanoviská k otázke delenia pozemkov a rodinného domu a na záver vyzval na vyjadrenie odporcov ohľadom vlastníctva oddeľovanej časti pozemkov, i keď tak mohol urobiť písomnou výzvou pred pojednávaním. Z tohto pohľadu výzvy na účastníkov konania neboli efektívne a nepriniesli žiaden posun ani v príprave pojednávania ani pre rozhodnutie veci. Súčasne určil nový termín pojednávania na 29. 3. 2011.

Dňa 3. 2. 2011 súd vydal uznesenie, ktorým zastavil konanie vo vzťahu k odporkyni v 4. rade, keďže súd odmietol konať o vlastníctve vedľajšej stavby, navrhovateľka musela zobrať návrh vo vzťahu k nej späť.

Pojednávanie dňa 29. 3. 2011 sa odročilo bez prejednanja veci, keď právna zástupkyňa odporcov zmarila pojednávanie obštrukciou a ospravedlnením kolíziou, i keď kolidujúci termín bol určený neskôr, na čo súd nereagoval uložením pokuty. Súd odročil opäť pojednávanie na neurčito za účelom znaleckého dokazovania za účelom zistenia ceny nehnuteľnosti – domu s garážou. Nie je pritom zrejmé, z akého dôvodu tak neurobil už pred takmer 2 mesiacmi na záver predchádzajúceho pojednávania, keď je evidentné, že nedošlo k žiadnej zmene vo veci. Navyše potrebu tohto dokazovania sme súdu avizovali podaním 6. 7. 2010, t. j. pred 7 mesiacmi.

Dňa 29. 3. 2011 súd nariadil znalecké dokazovanie na zistenie hodnoty nehnuteľnosti rodinného domu a určil preddavky na dokazovanie vo výške celkovo 500 Eur. Navrhovateľka preddavok na trovy riadne uhradila, odporcovia si svoju povinnosť nesplnili.

Až dňa 17. 10. 2011, teda takmer 7 mesiacov po nariadení dokazovania, bol súdu doručený znalecký posudok 63/2011.

Súd až do 17. 5. 2012 opäť zostal nečinný, pokiaľ ide o nariadenie úkonov smerujúcich k prejednaniu a rozhodnutie veci, vydal výlučne uznesenie o vyúčtovaní trov znaleckého dokazovania a to napriek tomu, že znalecký posudok ešte nebol prejednaný a znalkyňu súd predvolal na pojednávanie, teda znalečné nebolo vyúčtované ešte úplne.

Pôvodne nariadený termín pojednávania na deň 29. 3. 2012 súd zrušil a odročil pojednávanie až na 10. 5. 2012 a nakoniec telefonicky odročil pojednávanie o ďalších 7

dní. Aj na tomto mieste opäť možno vidieť nesústredený postup súdu a bezdôvodnú nečinnosť ďalších 7 mesiacov.

Na tomto pojednávaní vyplynula potreba doplneného dokazovania. Súd sa opäť vypořádaval s návrhmi uplatnenými počas konania, zo dňa 13. 12. 2001, teda opäť po 11 rokov odmietol návrh odporcu 1. Súd konštatoval, že je potrebné dopočutie odporcu v 1. rade. Na pojednávaní sa zistili vady posudku výsluchom znalkyne, pričom táto konštatovala na s. 4 zápisnice, že oprava posudku v namietanej časti by jej trvala 15-20 minút. Súd napriek tomu vyzval na vyjadrenie navrhovateľku a doloženie dôkazov, čo navrhovateľka splnila podaním dňa 30. 5. 2012.

Dňa 3. 10. 2012 vydal súd uznesenie o doplnení znaleckého dokazovania a súčasne zaviazal všetkých účastníkov zložením preddavku na trovy vo výške 150 Eur.

6. 11. 2012 napadli túto časť uznesenia všetci odporcovia, pričom o odvolaní odporcov rozhodol Krajský súd až 30. 1. 2015.

Okrem ďalšieho obdobia nečinnosti súdu viac ako 4 mesiace. Bol postup súdu v tomto smere neefektívny a v rozpore s pokynom Ústavného súdu, konať bez prieťahov.

Súd pri nariadovaní znaleckého dokazovania rozhodol o preddavku na trovy konania zjavne v rozpore so zásadou hospodárneho a efektívneho konania, keď zloženie preddavku na trovy konania je len fakultatívna možnosť súdu, nie procesná povinnosť. Súd pritom z obsahu spisu poznal postup odporcov, ktorí sa vo vzťahu ku všetkým úkonom súdu práve procesnej povahy odvolávali, snažili sa o prieťahy v konaní rôznymi obštrukciami, nereagovaním na výzvy, neustanovovaním na pojednávanie a odvolávaním. Navyše z obsahu spisu súd mohol zistiť, že odporcovia preddavky na trovy nikdy nezložili, všetky trovy hradila výhradne navrhovateľka, aj keď v odvolaní nikdy neboli úspešní, svoju povinnosť si nesplnili. Trovy konania vo vzťahu k znalkyni boli uhradené v celom rozsahu z preddavku zaplateného navrhovateľkou. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17. 5. 2012, na ktorej sa prejednával obsah posudku a vzišla potreba jeho doplnenia vyplýva, že rozsah doplňujúceho dokazovania, ktorý sme navrhovali, zaberie znalkyni 15-20 minút (s. 4). Napriek tomu súd uložil povinnosť zloženia trov, ktoré viac ako dvojnásobne prekročovali celkové trovy hlavného dokazovania...

Takýto nesústredený postup súdu, vzbudzuje u sťažovateľky pochybnosti o záujme vec prejednať a rozhodnúť, keď počas celého konania sa vývoj dokazovania opakovane

menil, otázka posúdenia jej vlastníctva a teda rozsahu vyporiadania bola jednotlivými zákonnými sudcami posudzovaná odlišne a sťažovateľka tak bola a je v permanentnej neistote o tom, čo bude výsledkom tohto konania, či je alebo nie je vlastníčka tohto domu, resp. v akom podieli a či po 17 rokov sa nerozdelia len pozemky, ktoré jej právne postavenie nijako nevyrieši. Na takýto postup pritom neexistuje žiaden zákonný dôvod, keď vec nie je ani podľa predchádzajúceho nálezu právne ani fakticky zložitá. Je neprípustné, aby sa obdobná vec ani po 17 rokoch doteraz nerozhodla a že súd dodnes nebol schopný vykonať všetky potrebné úkony na vyporiadanie spoluvlastníctva a nevydal ani jedno rozhodnutie vo veci samej.

Z vyššie uvedeného prehľadu úkonov, ktoré sa realizovali v danej právnej veci vyplýva, že v tomto konaní došlo opakovane k zbytočným prietahom, keď súdy nepostupovali tak, aby bola vec právoplatne ukončená v primeranej lehote. Súd tak nepostupoval dokonca ani po príkaze Ústavného súdu konať bez prietahov. Keďže iný prostriedok nápravy neexistuje a k porušeniu práv naďalej dochádza, pričom dĺžka nečinnosti a okolnosti rozhodovania sa dotýkajú života sťažovateľky obzvlášť citeľne, keď predmet konania sa týka jej obydľia a vyriešenia základnej existencie, došlo nečinnosťou súdu nielen k zásahu do základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, ale aj zásahu do súkromného a rodinného života sťažovateľky.“

Sťažovateľka z uvedených dôvodov podáva opakovanú sťažnosť ústavnému súdu a navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy v konaní vedenom pod spis. zn. 6 C 299/98 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III. v konaní vedenom spis. zn. 6 C 299/98 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 30 000 Eur (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré je povinný uhradiť Okresný súd Bratislava III. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III. je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľky k rukám advokátky Mgr. Evy Braxatorisovej vo výške, ktorá bude vyčíslená po oboznámení sa s vyjadrením Okresného súdu BA III. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením č. k. II. ÚS 511/2015-12 z 27. augusta 2015 prijal sťažnosť na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 4. novembra 2015 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti a jej prijatiu na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 3763/2015 k prijatej sťažnosti z 20. novembra 2015, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 27. novembra 2015, okrem iného uviedol:

«V prílohe Vám zasielam vyjadrenie zákonnej sudkyne zo dňa 16. 11. 2015 k ústavnej sťažnosti, s ktorým sa stotožňujem. V postupe tejto sudkyne som subjektívne prieskumy vo veci nezistil. Ku dĺžke konania, ktorú sťažovateľka namieta, považujem za potrebné poukázať najmä na skutočnosť, že po vydaní nálezu Ústavného súdu zo dňa 21. 06. 2006, sp. zn. I. ÚS 102/2006 v uvedenej veci došlo tri krát ku zmene zákonnej sudkyne (naposledy dňa 06. 03. 2015). Je dôležité tiež prihliadnuť na obdobie, počas ktorého sa spisový materiál nachádzal na odvolacom súde za účelom rozhodnutia o odvolaní proti uzneseniu (odo dňa 09. 03. 2007 do 22. 10. 2008 a odo dňa 28. 12. 2012 do 06. 03. 2015)...

V danej veci, pridelenej do súdneho oddelenia 16 C, ktoré vybavujem odo dňa 15. 07. 2014, po mojom nástupe do práce z rodičovskej dovolenky (Dodatok č. 7 Rozvrhu práce OS Bratislava III. na rok 2014, účinného od 03. 07. 2014), konám plynule, priebežne a to s ohľadom na množstvo a obtiažnosť vecí ktoré sú mi pridelené na vybavovanie a s ohľadom na stav konania, v akom mi bola táto vec pridelená.

V čase pridelenia bola predmetná vec predložená od 28. 12. 2012 Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie odporcov v 1) až 3) rade vo veci nariadenia doplňujúceho znaleckého dokazovania (na návrh právnej zástupkyne navrhovateľky – čl. 514-515) a spis po rozhodnutí odvolacieho súdu uznesením z 30. 01. 2015, sa vrátil dňa 06. 03. 2015 a kedy mi bol kanceláriou predložený.

Od uvedenej doby (vrátenia spisu z odvolacieho súdu) boli vo veci vykonané nasledovné úkony:

- 09. 03. 2015 (najbližší pracovný deň po návrate spisu z KS – pondelok) úprava sudcu – doručenie rozhodnutia KS v Bratislave z 30. 01. 2015, č. k. 9 Co 676/2012-539 – realizované 09. 03. 2015;

- 21. 03. 2015 vyznačenie ppl. uvedeného uznesenia KS (posl. doručenka sa vrátila 24. 03. 2015)

- 25. 03. 2015 úprava sudcu – 1) preverenie úhrady preddavkov, 2) pokyn na príp. vymáhanie, 3) pokyn na doručenie právoplatného uznesenia o nariadení doplňujúceho znaleckého dokazovania znalkyni Ing. Szabovej spolu so spisom na vypracovanie doplňujúceho ZP v lehote 60 dní – realizované 26. 03. 2015, 30. 03. 2015 a 23. 04. 2015;

- 30. 04. 2015 doručený spis znalkyni (oznámenie z 13. 05. 2015);

- 12. 08. 2015 úprava sudcu – urgencia na predloženie znaleckého posudku, príp. oznámenie dôvodov jeho nevypracovania v stanovenej lehote 60 dní – realizované 13. 08. 2015;

- 18. 08. 2015 predloženie doplnenia znaleckého dokazovania spolu s vyúčtovaním znalca;

- 08. 09. 2015 – úprava sudcu 1) pokyn na doručenie doplnenia znal. posudku účastníkom, 2) predloženie spisu VSÚ na rozhodnutie o vyúčtovaní znaleckého – preverenie úhrady, príp. vymáhanie preddavkov v lehote 15 dní – realizované 13. 08. 2015;

- 06. 10. 2015 elektronické podanie – odvolanie, bez zaručeného elektr. podpisu, podané právnu zástupkyňou navrhovateľky voči uzneseniu priznaní trov znalkyni – nebolo v lehote 3 dní (§ 42 ods. 1 O. s. p.) doplnené – súd naň neprihliada;

- 27. 10. 2015 úprava VSÚ – 1) oznámenie adresované PZN, že súd nebude na nedoplnené odvolanie z 06.10 podané elektronicky bez ZEP prihliadať 2) pokyn na predloženie spisu sudcovi – realizované 10. 11. 2015;

- 29. 10. 2015 podanie právnej zástupkyne odporcov v 1) až 3) rade – vyjadrenie k doplnenému znal. posudku + návrhy na dokazovanie;

- 09. 11. 2015 spis kanceláriu „C“ predložený na sekretariát k Spr. 3763/2015 – vyznačený ako predložený sudcovi;

- 10. 11. 2015 vrátený kancelárii „C“ – realizovaná úprava VSÚ z 27. 10. 2015;

- 11. 11. 2015 spis predložený sudcovi;

- 13. 11. 2015 úprava sudcu – stanovený TP na dňa 11. 02. 2016

V období máj a august, september 2015 som čerpala dovolenku v dňoch 23. – 30. 05. 2015, 03. – 10. 08. 2015 a od 27. 08. – 06. 09. 2015.

Ako vyplýva z uvedeného prehľadu, od pridelenia vecí, v nej konám priebežne a to aj s ohľadom na množstvo vecí v oddelení ktoré vybavujem, pričom posledným úkonom bolo procesné rozhodnutie týkajúce sa znalečného podľa § 139 ods. 2 O. s. p. (o ktorom je povinný súd rozhodnúť do 30 dní od podania posudku) a preverenie úhrad preddavkov (§ 141 O. s. p. v znení úč. od 17. 04. 2015).

Úpravou sudcu z 13. 11. 2015 bolo vo veci vytýčené pojednávanie na dňa 11. 02. 2016.

Pre úplnosť uvádzam, že po mojom nástupe do práce z rodičovskej dovolenky, mi bolo na základe Dodatku č. 7 Rozvrhu práce OS Bratislava III. na rok 2014 od 15. 07. 2014 do súdneho oddelenia „16 C“ ktoré vybavujem, naraz pridelené (prerozdelené) všetky nevybavené veci k 30. 06. 2014, ktoré boli do jednotlivých oddelení prerozdelené po sudkyňi [REDACTED] [REDACTED] a to pomerom 1 : 15 a nerozhodnuté veci k 30. 6. 2014 zo súdneho oddelenia 43 C, Cpr, a to pomerom 50 % z vecí od 1 roka do 2 rokov, 50 % z vecí od 2 rokov do 4 rokov a 50 % z vecí starších ako 4 roky, celkom 158 nevybavených vecí (z toho viac ako 40 reštančných nad 3 roky) a zároveň od 01. 08. 2014 do 31. 08. 2014 som mala zvýšený nápad nových vecí

v porovnaní s ostatnými aktívnymi senátmi občiansko-právneho oddelenia a to v pomere 100/70 % nápadu vecí do jednotlivých oddelení podľa programu elektronickej podateľne.

Nakoľko mi k 15. 07. 2014 bolo naraz pridelených množstvo spisov a z toho väčšie množstvo reštančných (nad 3 roky), bolo potrebné aby som tieto spisy naštudovala, čo samozrejme nie je možné vykonať naraz vo všetkých pridelených veciach, pričom zdôrazňujem, že v mnohých prípadoch sa jedná o veci náročné a rozsiahle tak po skutkovej ako aj právnej stránke a ktoré práve z tohto dôvodu neboli doposiaľ rozhodnuté, resp. právoplatne skončené (vybavené), navyše v ktorých sa opakovane menila osoba sudcu, čo sa negatívne odráža aj na spôsobe a plynulosti konania v týchto veciach.

V súvislosti so zmenami v organizácii súdnych oddelení (zrušenie súd. registrov „Ro“, „Rob“), sa od 01/2015 do oddelenia ktoré vybavujem, zvýšil nápad nových vecí, 10/2015 priemerne na cca 86 vecí mesačne a k 10/2015 je stav môjho oddelenia 548 nevybavených vecí (z toho 273 nerozh.), pričom som k 10/2015 rozhodla 599 + 33 vecí (z toho 400 vecí vybavených), pri nápade 653 vecí.

Tiež dávam do pozornosti, že k 01. 07. 2015 v senáte „16 C“ došlo aj k zmene vyššieho súdneho úradníka (Dodatok č. 7k RP [redacted] namiesto [redacted]) a to aj v súvislosti s absolútne nedostačujúcou prácou VSÚ [redacted], tak po odbornej stránke ako aj z hľadiska precíznosti a dôslednosti, čo sa rovnako odrazilo na možnosti plynule a bez zbytočných prietáhov konať vo všetkých pridelených veciach, nakoľko som bola nútená vykonávať úkony, ktoré za bežných okolností vykonáva VSÚ podľa poverenia, príp. stále činnosť VSÚ kontrolovať a opravovať...

K predloženej sťažnosti záverom uvádzam, že od pridelenia veci v nej konám plynule, priebežne a to s ohľadom na stav konania, v akom mi bola táto vec pridelená a aj na množstvo a obtiažnosť vecí v oddelení 16 C, ktoré vybavujem. K úkonom súdu pred pridelením veci sa nevyjadrujem.»

Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku súčasne uviedol, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Sťažovateľka vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu z 20. novembra 2015 (doručenom ústavnému súdu 7. januára 2016) okrem iného uviedla:

„K vyjadreniu Okresného súdu Bratislava III. uvádzame, že konanie vo veci vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vykazuje hrubé nedostatky, ktoré nie sú ospravedlniteľné vysokým nápadom vecí, keďže nevznikli len samotným oneskorením vykonávania úkonov, ale aj nesprávnym postupom súdu, keď súd nevykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci v zmysle pokynu Ústavného súdu, ale zaoberal sa najmä procesnými opatreniami, ktoré konanie ďalej neefektívne zdržiavali a umožnili jeho predĺženie.

Tvrdenie, že prieťahy konania boli spôsobené aj nečinnosťou Krajského súdu neobstoja, keďže Krajský súd rozhodoval o veci len z dôvodu, že Okresný súd namiesto úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci, vydal opätovne procesné uznesenie, ktoré vydať v zmysle zákona vôbec nemusel. Okresný súd zamieňa vyúčtovanie znalečného a rozhodovanie o preddavku na znalečné, keď v danom prípade ide o dve rôzne rozhodnutia, ktoré majú odlišný právny základ. O preddavku na znalečnom súde nemusí rozhodnúť. V zmysle § 141 O. s. p., tak len urobiť môže. Za okolnosti, že v konaní súd nariaďoval opätovné znalecké dokazovanie z dôvodu, že stratilo účinnosť práve vzniknutými prieťahmi a jeho nesprávnym postupom a navrhovateľ trovy tohto dokazovania už raz zaplatil, nebolo správne, že súd žiadal opätovne zloženie preddavkov, ktoré mal a mohol v celom rozsahu znášať súd a vysporiadať sa s nimi až na konci konania, v rámci náhrady trov štátu.

Máme za to, že Okresný súd sa vôbec neriadil príkazom Ústavného súdu SR a spôsobil ďalšie prieťahy v konaní svojím nesústređeným rozhodovaním a nečinnosťou, tým umožnil vznik ďalších prieťahov aj na vyššom stupni súdu, ktoré by však nevznikli, ak by Okresný súd konal v súlade so zákonom. Podstatné je, že odvolací súd nerozhodoval vo veci samej, ale len o procesnom uznesení, na čo nebolo potrebné ani predloženie celého spisu. Z tohto dôvodu je potrebné, aj v zmysle rozhodovacej praxe ESLP, pričítať celú dobu konania o veci na prvom stupni pričítať ako zodpovednosť tomuto súdu.

Z týchto dôvodov sa v celom rozsahu pridržiavame obsahu sťažnosti a navrhujeme, aby Ústavný súd SR rozhodol nálezom o porušení práv sťažovateľky a o priznaní primeraného zadosťučinenia.“

Sťažovateľka súčasne oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 6 C 299/98 je rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov k nehnuteľnostiam. V označenom konaní okresného súdu sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť

rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nevykazuje znaky právnej ani skutkovej zložitosti.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zastáva názor, že správanie s'ťažovateľky ako odporkyne (povinnej) v napadnutom konaní nemalo vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v konaní, ktoré začalo v roku 1998.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z predloženého spisu, zo s'ťažnosti, ako aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu ústavný súd zistil, že okresnému súdu bol 24. septembra 1998 doručený návrh s'ťažovateľky na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 102/06-31 z 21. júna 2006 vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Nález ústavného súdu bol doručený okresnému súdu 14. augusta 2006. Ústavný súd v tomto konaní skúma a hodnotí činnosť okresného súdu od právoplatnosti tohto nálezu až do posudzovania sťažnosti sťažovateľky.

Okresný súd nariadil pojednávanie na 24. november 2006, keď ešte predtým uzneseniami č. k. 6 C 299/98-264, resp. č. k. 6 C 299/98-265 čiastočne pripustil zmenu návrhu sťažovateľky z 11. decembra 2001.

Okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 24. novembra 2006 vypočul odporcov v 1., 2. a 3. rade a odročil pojednávanie na 23. február 2007. Uznesením č. k. 6 C 299/98-274 z 5. januára 2007 nariadil vo veci dokazovanie znalcom z odvetvia geodézie, odboru geodézie – kartografie. Pojednávanie nariadené na 23. február 2007 sa nekonalo; 18. januára 2007 bolo odročené na neurčito.

Proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania sa odvolal odporca v 1. rade, ako aj sťažovateľka s cieľom rozšíriť žalobu. Okresný súd doručil 9. marca 2007 predmetný spis Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaniach. Krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 118/2007 z 18. júla 2008 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd zaslal 12. januára 2009 spis súdnemu znalcovi, ktorý upozornil okresný súd, že dosiaľ mu nebolo doručené uznesenie z 5. januára 2007 o jeho ustanovení za znalca v napadnutom konaní.

Sťažovateľka požiadala 14. mája 2009 okresný súd o nariadenie termínu pojednávania. Okresný súd 15. mája 2009 požiadal znalca o vrátenie spisu, keďže uplynula 60-dňová lehota na vypracovanie znaleckého posudku; znalec reagoval tým, že mu stále nebolo doručené uznesenie okresného súdu, ktorým bol ustanovený za znalca v predmetnom spore. Po priznaní preddavku znalcovi uznesením č. k. 6 C 299/98-315 z 10. augusta 2009 a po jeho doručení znalcovi znalec oznámil okresnému súdu, že uznesenie, ktorým bol ustanovený, mu síce bolo medzičasom doručené, nie však preddavok. Súčasne poukázal

na to, že okresný súd mu okrem toho dlhuje znaleckú odmenu v iných konaniach, v ktorých už v minulosti podal znalecké posudky.

Znalec doručil 17. novembra 2009 okresnému súdu vypracovaný znalecký posudok č. 4/2009.

Po zaslaní znaleckého posudku účastníkom konania na vyjadrenie sa odporcovia v 1. a 2. rade vyjadrili podaniami doručenými okresnému súdu 14. júna 2010. Sťažovateľka sa vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 6. júla 2010.

Okresný súd nariadil pojednávanie na 3. február 2011. V jeho rámci okresný súd zastavil konanie vo vzťahu k odporkyňi vo 4. rade (keďže sťažovateľka voči nej pred pojednávaním vzala návrh späť) a nepriznal jej náhradu trov konania. Ďalšie pojednávanie okresný súd nariadil na 29. marec 2011.

Pojednávanie nariadené na 29. marec 2011 (uskutočnilo sa bez účasti odporcov a ich právnej zástupkyne) bolo odročené na neurčito s tým, že bude nariadené znalecké dokazovanie na zistenie súčasnej trhovej ceny predmetného domu s garážou.

Okresný súd uznesením č. k. 6 C 299/1998-414 z 29. marca 2011 nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou z odboru stavebníctva, odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností. Po vykonaní obhliadky nehnuteľnosti znalkyňa 17. októbra 2011 doručila znalecký posudok okresnému súdu.

Po doručovaní výziev na vyjadrenie účastníkom konania okresný súd nariadil pojednávanie na 29. marec 2012; po ospravedlnení právnej zástupkyne odporcu ho odročil na 17. máj 2012. Návrh na uzavretie súdneho zmieru predložený spolu s vyjadrením právnej zástupkyne odporcu právna zástupkyňa navrhovateľky (sťažovateľky) odmietla; okresný súd odročil pojednávanie na neurčito.

Okresný súd ďalej nariadil uznesením č. k. 6 C 299/98-527 z 3. októbra 2012 doplňujúce dokazovanie znalkyňou z odboru stavebníctva, odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností. Proti tomuto uzneseniu podali 6. novembra 2012 odvolanie odporcovia v 1., 2. a 3. rade. Okresný súd doručil 28. decembra 2012 odvolanie spolu so spisom krajskému súdu.

Zmenou rozvrhu práce bol spis pridelený 5. apríla 2013 sudkyňi z oddelenia občianskoprávných vecí. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 9 Co 676/2012-539 z 30. januára 2015 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

Okresný súd znovu požiadal znalkyňu o vypracovanie znaleckého posudku a po urgencii doplňujúci znalecký posudok z 12. augusta 2015 bol doručený 17. augusta 2015.

Okresný súd doručoval 9. septembra 2015 doplňujúci znalecký posudok účastníkom konania na vyjadrenie. Odvolanie sťažovateľky doručené 7. októbra 2015 proti výroku o trovách znalkyni neakceptoval, pretože nebolo doručené v lehote 3 dní. Odporcovia doručili 29. októbra 2015 vyjadrenie okresnému súdu spolu s ďalšími návrhmi na dokazovanie.

Okresný súd nariadil pojednávanie na 11. február 2016.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010), vychádzajúc predovšetkým z povahy vecí, zo samotnej dĺžky napadnutého konania viac ako deväť a pol roka od vydania nálezu ústavného súdu v roku 2006, ale aj z priebehu konania v tomto období uzavrel, že v napadnutom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 299/98 bolo opakovanou nesústredenou činnosťou okresného súdu i jeho nečinnosťou porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd už nálezom č. k. I. ÚS 102/06-31 z 21. júna 2006 prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, nepovažoval za potrebné uložiť túto povinnosť okresnému súdu opakovane.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 30 000 €, ktoré odôvodňuje takto: *„Žiadam Ústavný súd SR, aby okrem vyslovenia porušenia mojich práv, ma aj odškodnil priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, pretože čas, ktorý uplynul mi nikto nevráti a môj život je vďaka nečinnosti súdov neusporiadaný, poznamenaný permanentnou neistotou o mojej budúcnosti a budúcnosti mojich blízkych. Napriek môjmu veku, kedy som očakávala, že môj život bude už vyjasnený a pokojný,*

nemám vyriešenú základnú otázku existencie a to, kde budem s mojou rodinou bývať a ako sa dorieši vyporiadanie spoluvlastníctva k domu, kde žijem a či na to po právoplatnom rozhodnutí, ktoré je v nedohľadne budem mať ešte sily a financie, keďže moje majetkové a zárobné pomery sa počas 17 rokov prirodzene menia. Svoju osobnú situáciu ťažko znášam a prežívam hlbokú frustráciu z toho, do akej miery mám možnosť sa v tomto štáte domôcť svojich práv, keď ani súdy nerešpektujú rozhodnutia najvyššej súdnej autority. Navrhujem preto, aby Ústavný súd vyvodil zodpovednosť súdu za jeho nečinnosť priznaním adekvátneho zadosťučinenia a priznal mi aj náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu povinného zastúpenia v konaní, keď tieto výdavky som musela vynaložiť na obranu mojich ústavných práv.“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 6 C 299/1998, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľky nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 6 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (3 x 139,83 €) predstavuje spolu s režijným paušálom 3 x 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 444,66 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016